

ตอนที่หนึ่ง

แคลร์

SAMPLE

“ถ้าคุณอนุญาต” คนแปลกหน้าเอ่ยขึ้น “ผมอยากเล่าเรื่องหนึ่งให้คุณฟัง ถึงยังงี้นี่ก็เป็นการเดินทางอันยาวนาน ดูจากฟ้าแล้วเราคงจะไม่ได้ลงจากรถไฟพักใหญ่เลย เรามาใช้เวลาหลายชั่วโมงด้วยการเล่าเรื่องกัน ดีไหม มันช่างเหมาะกับคำคืนในเดือนตุลาคมเสียจริง”

เขาพูดต่อ “คุณนั่งตรงนั้นสบายหรือเปล่า ไม่ต้องห่วงเรื่องเฮอร์เบิร์ตนะ เจ้านี่ไม่ทำร้ายคุณหรอก อากาศทำให้เฮอร์เบิร์ตกระสับกระส่ายนะ เอาละ ผมพูดถึงไหนแล้วนะ ค่ะบรันดีคลายหนาวหน่อย ดีไหม คุณไม่รังเกียจที่จะดื่มจากกระติกข้างเอวผมใช่ไหม”

“คืออย่างนี้ นี่เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริง เรื่องแบบนี้แหละที่ดีที่สุดว่าไหม ที่ดียิ่งไปกว่าก็คือมันเกิดขึ้นกับผมตอนที่ผมยังหนุ่ม อายุรุ่นราวคราวเดียวกับคุณนั่นแหละ”

ชายคนนั้นยังพล่ามต่อ “ตอนนั้นผมเป็นนักศึกษาที่เคมบริดจ์ นั่นละว่าผมเรียนเทววิทยา เพราะมันไม่มีอะไรน่าเรียนแล้ว อิกิวิชาที่พอไหวคือวรรณกรรมอังกฤษ เซกสเปียร์บอกไว้ว่าชีวิตคนเราสั้นเหมือนกับความฝัน ผมเรียนที่นั่นได้เกือบเทอม ผมเป็นเด็กหนุ่มขี้อายจากบ้านนอก ผมเดียวดาย ผมไม่ใช่พวกโก้หรู ไม่ใช่ชายหนุ่มที่ผูกหูกกระต่ายสีขาว และเยื้องกรายไปในจัตุรัสราวกับพวกเขาสูงส่งกว่าคนอื่นเพราะพระเจ้า

เป็นผู้ช่วยยศให้ ผมเก็บเนื้อเก็บตัว เข้าเรียน เขียนบทความและเริ่มผูกมิตร กับหนุ่มนักเรียนทุนอีกคนที่อยู่ปีเดียวกัน เขาเป็นคนเหนียว ๆ ชื่อกัดเจียน ผมเขียนจดหมายส่งถึงแม่ที่บ้านทุกสัปดาห์ ผมเข้าโบสถ์ ไซ่ สมัยนั้น ผมยังมีศรัทธา เรียกว่าเคร่งศาสนาเสียด้วยซ้ำ ผมจึงแปลกใจที่ได้รับเชิญ ให้เข้าชมรมนรก ที่จริงคือทั้งแปลกใจและพอใจ ผมเคยได้ยินมาบ้างว่า มันคืองานปาร์ตี้สุดเหวี่ยงตอนเที่ยงคืน พวกแม่บ้านเข้ามาทำความสะอาด แล้วแทบเป็นลมเพราะเจอบางอย่างทีนั้น ไหนจะเรื่องบทสวดลึกลับจาก คัมภีร์มรณะ เรื่องกระดูกที่ฝังไว้และหลุมศพที่ถูกขุดขึ้นมา แล้วก็มีเรื่องอื่น ด้วย ผู้ชายที่ประสบความสำเร็จล้วนเริ่มต้นที่ชมรมนรก ทั้งนักการเมือง รัฐมนตรี นักเขียน ทนายความ นักวิทยาศาสตร์ และเจ้าพ่อธุรกิจ เรารู้เพราะพวกเขาติดสัญลักษณ์รูปหัวกะโหลกไว้เนิ่น ๆ ตรงปกคอเสื้อ ด้านซ้าย ไซ่ เหมือนอันนี้นี่แหละ”

“ผมดีใจที่ได้รับเชิญ มันจัดขึ้นในวันที่ 31 ตุลาคม ไซ่แล้ว วันฮาโลวีน แล้ววันนี้ก็ตรงกับวันฮาโลวีน คนที่เชื่อในเรื่องบังเอิญก็อาจจะ คิดว่านี่เป็นลางร้าย”

“กลับมาที่เรื่องของผม พิธีนั้นเรียบง่ายและเกิดขึ้นตอนเที่ยงคืน เด็กใหม่สามคนจะต้องเข้าไปในบ้านพัง ๆ ที่อยู่นอกมหาวิทยาลัยไปนิดเดียว เราจะผลัดกันไปทีละคน โดยจะได้ผ้าปิดตาและเทียนไขหนึ่งเล่ม เรา ต้องเดินไปที่บ้านหลังนั้น ขึ้นบันได แล้วจุดเทียนตรงหน้าต่างที่อยู่บน ขานพักชั้นแรก จากนั้นตะโกนสุดเสียงว่านรกก้นว่างเปล่า! หลังทำภารกิจ เสร็จครบทุกคนแล้ว เราจึงจะถอดผ้าปิดตาและกลับไปพร้อมกับพรรคพวก จากนั้นก็จะมีการเลี้ยงฉลองและสำเร็จสำราญกันเต็มที่ พุดถึงกัดเจียน... ผมบอกคุณหรือยังว่ากัดเจียนผู้นำสงสารก็เป็นหนึ่งในสามคนนั้นด้วย กัดเจียนกังวลมากเพราะถ้าไม่ได้ใส่แว่นเขาก็แทบจะตาบอด แต่ผมบอก เขาไปว่ายังไงทุกคนก็ต้องผูกผ้าปิดตาอยู่ดี อย่างที่เชกสเปียร์เขียนไว้ว่า คนเราอาจได้เห็นว่าโลกนี้ดำเนินไปอย่างไรถ้าไม่ได้รับรู้ผ่านดวงตา”

• • •

“สรุปว่า” ฉันทอย่ขึ้น “มันเกิดอะไรขึ้นคะ”

“มีบางอย่างที่เลวร้ายเกิดขึ้นนะสิครับ” ปีเตอร์ตอบ

“นั่นสินะ” ฉันทับหนึ่งถึงสิบอยู่ในใจ “ทำไมคุณถึงคิดอย่างนั้นล่ะคะ”

“อืม” ฌูนาอย่ขึ้น “อย่างหนึ่งกับบรรยากาศ เทียงคินในวันฮาโลวีนไงล่ะ”

“มุกซ้ำอยู่หน่อยๆ” เท็ดว่า

“ที่ซ้ำก็เพราะว่ามันได้ผลเสมอ” ฌูนาบอก “มันเขย่าขวัญจริง ๆ นะ ไหนจะสภาพอากาศกับอะไรหลายอย่าง พนันกันใหม่ล่ะว่าหิมะตกหนักจนพวกเขาติดอยู่บนรถไฟ”

“นี่มันงานเกือบปีเรื่องฆาตกรรมบนรถด่วนโอเรียนต์เอ็กซ์เพรสชัด ๆ” ปีเตอร์อย่ขึ้น

“เรื่องเดอะสเตอร์นเจอร์มีมาก่อนอาถา คริสตี้คะ” ฉันทบอก “อะไรอีกที่บอกให้รู้ว่ามันเป็นเรื่องแบบไหน”

“คนที่เล่าเรื่องนี้น่าขนลุกมากคะ” ชารอนกล่าว “ที่บอกว่าดีมาจากกระตักข้างเอวผมกับไม่ต้องห่วงเรื่องเซอร์เบิร์ตนะนั่นนะคะ ว่าแต่เซอร์เบิร์ตคือใครคะ”

“เป็นคำถามที่ดี” ฉันทกล่าว “ทุกคนคิดว่าเป็นใครคะ”

“คนหูหนวกตาบอด”

“คนรับใช้ของเขา”

“ลูกชายของเขาที่ต้องมัดตัวไว้เพราะเป็นคนบ้าที่อันตราย”

“หมาของเขา”

เสียงหัวเราะดังขึ้น

“อันที่จริง” ฉันทอย่ขึ้น “เท็ดตอบถูกนะคะ เซอร์เบิร์ตคือหมาของเขา สัตว์คู่ใจคือลักษณะปรากฏซ้ำในเรื่องผี เพราะสัตว์รับรู้ได้ถึงสิ่งที่มนุษย์มองไม่เห็น อะไรจะน่าขนหัวลุกมากไปกว่าการที่หมาจ้องมองอะไรสักอย่างที่เรามองไม่เห็นอีกล่ะ แนนอน แมวขึ้นชื่อเรื่องความน่าขนลุก

นึกถึงงานของเอ็ดการ์ แอลแลน โพลี บ่อยครั้งที่สัตว์ถูกมองว่าเป็นบริวารของแม่มด คอยช่วยพวกเธอในการใช้เวทมนตร์ชั่วร้าย แต่ตัวละครที่เป็นสัตว์ถูกใส่มาเพื่อประโยชน์อีกข้อ มีใครเคยได้ไหมคะว่าคืออะไร”

“ไม่มีใครเคยได้ ตอนนี้อย่างไร ก็ใกล้ถึงเวลาพักแล้ว พวกเขาคงนึกถึงกาแฟกับขนมปังกรอบมากกว่าต้นแบบในนวนิยาย ฉันมองออกไปนอกหน้าต่าง ทิวไม้อิมมูสสถานดูมีดครึมทั้งที่เพิ่งจะสีโม่งเย็น ฉันควรเก็บเรื่องสั้นเรื่องนี้ไว้สอนยามสนธยา มันยากมากที่จะสอนทุกอย่างในหลักสูตรระยะสั้น ได้เวลาสรุปแล้ว

“เพราะสัตว์เป็นสิ่งที่ถูกกำจัดทิ้งได้” ฉันบอก “นักเขียนกำจัดพวกมันเพื่อสร้างความตึงเครียด มันไม่สลักสำคัญเท่ากับการฆ่ามนุษย์ แต่ก็ทำให้ใจเสียได้อย่างไม่น่าเชื่อ”

บรรดานักเรียนวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ลงบันไดกันเสียงดังเพื่อไปหาคาเฟ่เดิม แต่ฉันอยู่ในห้องต่ออีกหน่อย การอยู่ในส่วนนี้ของโรงเรียนนั้นแปลกมาก มีเพียงคอร์สสำหรับผู้ใหญ่เท่านั้นที่จัดสอนชั้นที่นี่ ห้องเล็กและประหลาดเกินไปสำหรับการเรียนการสอน ห้องนี้มีเตาผิงและภาพเขียนสีน้ำมันที่ค่อนข้างหลอน เป็นภาพเด็กถือบางอย่างที่เหมือนตัวเฟอร์เรต์ที่ตายแล้ว ฉันนึกภาพนักเรียนชั้นปีที่ 7 พยายามปีนขึ้นไปในเตาผิงเหมือนคนทำความสะอาดปล่องไฟ นักเรียนในโรงเรียนมัธยมปลายทัลดาร์ทไฮ ส่วนใหญ่จะอยู่ที่ตึกใหม่ ซึ่งเป็นอาคารขนาดใหญ่จากยุคเจ็ดศูนย์กรุ แผ่นกระจกและก่อด้วยอิฐหลากสี อาคารส่วนนี้ซึ่งเป็นตึกเก่า นั้นเคยมีชื่อว่าบ้านฮอลแลนด์ ที่จริงแล้วมันเป็นสวนต่อขยาย มีห้องอาหาร มีห้องครัวหลายห้อง แล้วก็โบสถ์น้อย รวมถึงห้องทำงานของอาจารย์ใหญ่ด้วย ที่ชั้นหนึ่งมีห้องสำหรับซ่อมดนตรีหรือละคร ห้องสมุดเก่าก็อยู่ที่นี้ ตอนนี้คนที่มาเป็นประจำคือพวกอาจารย์ ส่วนนักเรียนหนีไปใช้ห้องสมุด

ทันสมัยในตึกใหม่ทั้งหมด เพราะมีทั้งคอมพิวเตอร์ เก้าอี้นุ่ม และหนังสือ
ปกอ่อนบนชั้นแบบหมุนได้ พื้นที่ชั้นบนสุดของตึกเก่าซึ่งเป็นพื้นที่หวงห้าม
สำหรับนักเรียนคือห้องทำงานของอาร์.เอ็ม. ฮอลแลนด์ ทุกอย่างยังคง
ถูกเก็บรักษาไว้เหมือนตอนเขายังมีชีวิตอยู่ นักเรียนวิชาการเขียนเชิง
สร้างสรรค์จะตื่นตื่นเสมอที่ได้รู้ว่าผู้เขียนเรื่อง*เดอะสเตรนเจอร์*เคยอาศัย
อยู่ในตึกหลังนี้จริง ๆ ที่จริงแล้วเขาแทบไม่เคยออกจากที่นี่ด้วยซ้ำ เขาเป็น
พวกปลีกวิเวก มีแม่บ้านและคนงานคอยดูแลเรื่องต่าง ๆ ให้ ฉันไม่แน่ใจ
เหมือนกันว่าจะออกนอกบ้านบ้างไหมถ้ามีคนคอยทำอาหารและทำความสะอาด
ให้ มีคนคอยยัดหนังสือพิมพ์*เดอะ ไทมส์*ให้เรียบแล้วเอาใส่ถาด
มาประเคนให้พร้อมกับน้ำหมักผลไม้ยามเช้า แต่ฉันมีลูกสาวจึงต้องลุกขึ้น
มาจัดการดูแลสิ่งต่าง ๆ จอร์จจึงไม่มีทางลุกออกจากเตียงถ้าฉันไม่ตะโกน
บอกเวลาจากข้างล่างให้แกได้ยิน ถ้าอาร์.เอ็ม. ฮอลแลนด์มีลูกสาว เธอคง
ไม่เป็นแบบจอร์จแน่นอน

ตอนนี้ในช่วงปิดเทอมระยะสั้นในเดือนตุลาคม เมื่อไม่มีลูกศิษย์
อยู่แถวนี้และได้อยู่ในตึกเก่าตามลำพัง ฉันจึงจินตนาการว่ากำลังสอน
อยู่ในมหาวิทยาลัยที่โบราณและศักดิ์สิทธิ์ มีหลายส่วนที่แทบจะดูเหมือน
ในออกซ์ฟอร์ด ถ้ามองข้ามตึกใหม่และกลิ่นของโรงยิมไปนะนะ ฉันชอบ
ที่ได้มีช่วงเวลาแบบนี้กับตัวเอง ตอนนี้จอร์จไปอยู่กับไซมอน ส่วนเฮอ์เบิร์ด
ก็อยู่ศูนย์รับฝากสุนัข จะไม่มีอะไรให้ต้องเป็นห่วง พอกลับบ้านก็ไม่มีอะไร
มาหยุดฉันจากการเขียนหนังสือทั้งคืน ฉันกำลังเขียนชีวประวัติของ
อาร์.เอ็ม. ฮอลแลนด์ ฉันสนใจชีวิตเขาตั้งแต่ได้อ่านเรื่อง*เดอะสเตรนเจอร์*
ในหนังสือรวมเรื่องผีตอนเป็นวัยรุ่น ตอนมาสมัครงานที่นี่ฉันไม่รู้จักความ
เชื่อมโยงของเขากับโรงเรียนแห่งนี้ มันไม่ถูกเอ่ยถึงในประกาศรับสมัครงาน
แล้วการสัมภาษณ์ก็มีขึ้นที่ตึกใหม่ ตอนที่ฉันรู้เรื่องนี้มันดูเหมือนเป็น
สัญญาณบางอย่าง ฉันจะสอนภาษาอังกฤษตอนกลางวัน พอตกกลางคืน
ฉันที่ได้รับแรงบันดาลใจจากสภาพแวดล้อมรอบตัวก็จะเขียนเกี่ยวกับ
ฮอลแลนด์ ชีวิตสันโดษแสนแปลกประหลาด รวมทั้งการตายอันเป็น

ปรีศนาของภรรยา ไหนจะเด็กสาวที่อาจเป็นลูกของเขาซึ่งหายตัวไปอีก ฉันเริ่มต้นได้ดีทีเดียวละ สถานีโทรทัศน์ท้องถิ่นติดต่อมาสัมภาษณ์ ฉันเลยเล่าเรื่องเจ้าของเดิมให้พวกเขาฟังขณะเดินไปในตึกเก่า แต่พักหลังนี้ไม่รู้ทำไมถ้อยคำถึงได้แห้งเหือดไปจากตัวฉัน จงเขียนทุกวัน นั่นคือสิ่งที่ฉันบอกกับนักเรียน อयरอให้มีแรงบันดาลใจเพราะมันอาจไม่มาเลยจนบ้านปลายชีวิต เทพธิดาแห่งแรงบันดาลใจมักมาตอนที่คุณกำลังทำงาน จมมองเข้าไปในหัวใจของคุณแล้วเขียน แต่ฉันก็ไม่ต่างกับอาจารย์ส่วนใหญ่ ฉันไม่เก่งเรื่องการทำตามคำแนะนำของตัวเองเอาซะเลย ฉันเขียนไดอารี่ทุกวัน แต่นั่นไม่นับ เพราะไม่มีใครได้อ่านมันสักหน่อย

ฉันควรจะลงไปข้างล่างแล้วดื่มกาแฟสักถ้วย ตอนที่ลุกขึ้นฉันก็มองออกไปนอกหน้าต่าง ฟ้าเริ่มมืดแล้ว หมูไม่ส่ายไหวอยู่ท่ามกลางสายลมที่พัดกระโชก ใบไม้ปลิวว่อนไปในลานจอดรถ และฉันก็เห็นสิ่งที่ควรจะสังเกตเห็นได้ตั้งนานแล้ว รถไม่คันตาคันหนึ่งจอดอยู่ มีคนสองคนนั่งอยู่ข้างใน แต่ก็ไม่มีอะไรที่ดูแปลกประหลาด เพราะที่นั่นคือโรงเรียน แม้จะอยู่ในช่วงปิดเทอมก็เถอะ การมีแขกมาเยือนจึงไม่ได้เกินความคาดหมายซะทีเดียว พวกเขาอาจเป็นพนักงานของที่นั่นด้วยซ้ำ อาจจะเข้ามาเตรียมห้องเรียนและวางแผนสำหรับสัปดาห์ถัดไป แต่ฉันรู้สึกสะกิดใจเรื่องรถคันนั้นและคนที่อยู่ในรถด้วย ฉันไม่สบายใจเอาเสียเลย มันเป็นรถสีเทาที่ไม่มีอะไรโดดเด่น ฉันไม่ค่อยรู้เรื่องรถหรอก แต่ไซมอนคงรู้หือ มันดูถูกทนและเน้นใช้งานจริงแบบที่คนขับแท็กซี่จะใช้กัน แต่ทำไมคนข้างในถึงนั่งอยู่เฉย ๆ ละ ฉันมองไม่เห็นหน้าของพวกเขา ทั้งคู่สวมเสื้อผ้าสีเข้ม ดูจิตซัดแต่ก็ดูไม่น่าไว้วางใจเท่าไร เหมือนรถนั้นแหละ

ราวกับฉันรู้ว่าจะโดนเรียกตัว พอโทรศัพท์ดังขึ้นฉันจึงไม่แปลกใจนัก แล้วฉันก็เห็นว่าเป็นสายจากกริก ลูอิส หัวหน้าภาควิชาของฉัน

“เคลร์” เขาเอ่ยขึ้น “ข่าวร้าย”

ไถอาเรียของแคลร์

วันจันทร์ที่ 23 ตุลาคม 2017

เอลลาตายแล้ว ฉันไม่เชื่อหูตัวเองตอนที่ริกบอก และขณะที่สมองเริ่มประมวลถ้อยคำเหล่านั้น ฉันก็นึกไปถึงรถชน อุบัติเหตุ แม้แต่การใช้ยาอะไรสักอย่างเกินขนาด แต่พอริกบอกว่า “ถูกฆาตกรรม” ฉันก็รู้สึกว่าเขากำลังพูดภาษาที่ฉันไม่เข้าใจ

“ถูกฆาตกรรมนั่นหรอ” ฉันทวนคำนั้นอย่างไม่อยากเชื่อ

“ตำรวจบอกว่ามีคนนัดเข้าไปในบ้านเธอเมื่อคืนนี้” ริกบอก “พวกเขามาถึงหน้าประตูบ้านผมเมื่อเช้า เดซีนึกว่าผมจะโดนจับ”

ฉันยังปะติดปะต่ออะไร ๆ ไม่ได้ เอลลา เพื่อนของฉัน เพื่อนร่วมงานของฉัน เพื่อนในภาควิชาภาษาอังกฤษถูกฆ่า ริกบอกว่าโทนี่รู้เรื่องแล้ว เขาจะแจ้งผู้ปกครองนักเรียนทุกคนในคืนนี้

“มันจะเป็นข่าวบนหนังสือพิมพ์” ริกว่า “ยังดีที่ตอนนี้เป็นช่วงปิดเทอมพอดี”

ฉันเองก็คิดแบบเดียวกัน ดีที่เป็นช่วงหยุดพอดี ดีที่ตอนนี้ออร์จี่อยู่กับไซมอน แต่แล้วฉันก็รู้สึกผิด ริกคงรู้ว่าเขาใช้น้ำเสียงผิดแน่เพราะเขาพูดต่อว่า “ผมเสียใจ แคลร์” เหมือนเจ้าตัวหมาความซนนั้นจริง ๆ เขาเสียใจ ให้ตายสิ

จากนั้นฉันต้องกลับไปสอนเกี่ยวกับเรื่องผี ฉันสอนไม่ดีสักเท่าไร แต่*เดอะสเตรนเจอร์*ทำหน้าที่ของมันได้ดีเสมอ ฟ้ามืดตอนที่ฉันสอนเสร็จพอดี อนุาถึงกับกรีดออกมา ฉันสั่งให้เขียนงานชิ้นหนึ่ง “เขียนเรื่องการได้รับข่าวร้าย” ฉันมองดูศีรษะที่ก้มลงขณะทุกคนตั้งหน้าตั้งตาเขียนผลงานชิ้นเอก (“*โทรเลขฉบับนั้นมาถึงตอนบ่ายสองโมงครึ่ง...*”) แล้วคิดว่าถ้าพวกเขาู้ความจริงขึ้นมาจะเป็นยังไง

ทันทีที่ถึงบ้านฉันก็โทรหาเดบร้า ก่อนหน้านี้เธอออกไปข้างนอกกับครอบครัวเลยไม่รู้ข่าว เธอร้องไห้ บอกว่าไม่อยากจะเชื่อเลย ดูลิ เราสามคนเพิ่งจะอยู่ด้วยกันในคืนวันศุกร์ แล้วริกก็มาบอกว่าเอลลาถูกฆ่าตายในวันอาทิตย์ ฉันจำได้ว่าส่งข้อความไปบอกเอลลาเรื่องผลการแข่งขันของรายการประกวดเต้นรำสตริกต์ลี คัม แดนซ์ ซึ่ง แต่ไม่ได้รับคำตอบจากอีกฝ่าย ตอนนั้นเธอตายไปแล้วหรือเปล่านะ

ฉันไม่ได้รู้สึกเลวร้ายนักตอนที่สอนหรือคุยกับเดบร้า แต่เมื่อได้อยู่ตามลำพังฉันกลับรู้สึก...เอ่อ พรึ่นพริ้ง ฉันกลัวจนตัวแทบจะแข็งที่ฉันอยู่บนเตียงพร้อมไดอารี ไม่อยากปิดไฟเลย เอลลายุ่ไหนนะ พวกเขาเอาร่างของเธอไปแล้วหรือยัง พ่อแม่ของเธอมาระบุตัวหรือยัง ริกไม่ได้ให้รายละเอียดอะไรเลย ทั้งที่ตอนนี้มันเป็นอะไรที่สำคัญยิ่งยวด

ไม่อยากเชื่อเลยว่าฉันจะไม่มีวันได้เจอเธออีกแล้ว

2

ฉันมาโรงเรียนแต่เช้า ฉันไม่ค่อยได้นอน แถมยังฝันร้ายมาก ไม่ได้ฝันเกี่ยวกับเอลลาหрок แต่ฉันฝันว่าตามหาจอร์จในเมืองที่ย่อยยับเพราะสงคราม เฮอร์เบิร์ตหายไป แถมคุณตาของฉันที่เสียชีวิตไปแล้วยังส่งเสียงเรียกมาจากห้องที่อยู่ลับสายตาดีกด้วย ตอนนี้อยู่เฮอร์เบิร์ตนอนค้ำที่ศูนย์รับฝากสุนัข นั่นอาจเป็นเหตุผลที่ทำให้ฉันฝันแบบนั้น แต่ฉันไม่อยากให้มันอยู่ด้วยและมาปลุกเพื่อขออาหาร ให้พาไปเดินเล่น และพาไปเจอสาวน้อยนักเต้นทั้งหลาย ฉันตื่นหกโมงและไปถึงที่โรงเรียนทัลการ์ทไฮตอนแปดโมง มีคนมาแล้วสองสามคน พวกเขา กำลังดื่มกาแฟในห้องอาหารและชวนกันคุย โรงเรียนชอบเปิดหลักสูตรพิเศษช่วงปิดเทอม และฉันก็ชอบดูคนที่มาเข้าเรียนหลักสูตรต่าง ๆ พวกผู้หญิงที่สวมเครื่องประดับแปลก ๆ มีแนวโน้มจะเรียนทอพรอมแว่นหนังหรือเครื่องปั้นดินเผา พวกผู้ชายที่สวมรองเท้าแตะและไว้เล็บยาวมักเรียนทำเครื่องดนตรีแบบสายนักเรียนของฉันมักเป็นกลุ่มคนที่สังเกตได้ยากที่สุด ซึ่งเป็นเรื่องดีเกี่ยวกับการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีทั้งอาจารย์และทนายความเกษียณแล้ว ผู้หญิงที่ดูแลครอบครัวจนทุกคนเติบโตและตอนนี้ก็ตัดสินใจทำเพื่อตัวเองบ้าง และคนวัยยี่สิบกว่า ๆ ที่เชื่อว่าตัวเองคือเจ.เค. โรวลิ่งคนต่อไป นักเรียนคนโปรดของฉันมักเป็นคนที่เรียนหลักสูตรอื่นมาหมดแล้ว และ

มาลงเรียนวิชาของฉันเพราะมันอยู่ลำดับถัดไปในรายการต่อจากหลักสูตร
ทำเทียน นักเรียนพวกนี้มักทำให้ฉันและแม่แต่ตัวพวกเขาเองประหลาดใจ
ได้เสมอ

ฉันกดกาแฟดำถ้วยหนึ่งจากเครื่องแล้วถือไปที่โต๊ะ รู้สึกแปลก ๆ
ที่มานั่งกิน ดื่มน้ำ ทำกิจวัตรประจำวัน และคิดเรื่องการสอนของวันนี้ ฉันยัง
ไม่เคยชินกับการอยู่ในโลกที่ไม่มีเอลลา แม่เพื่อนซี้ของฉันคือเจนกับเคที
ซึ่งเรียนมหาวิทยาลัยมาด้วยกัน แต่ฉันเจอเอลลามากกว่าที่เจอพวกเธอ
ฉันเจอเธอทุกวันตอนเปิดเทอม เราระบายความคับข้องใจต่าง ๆ ที่มีต่อริก
และโทนี รวมถึงพวกนักเรียน เราคุยเรื่องความขื่นใจเล็ก ๆ ที่เกิดขึ้นเป็น
บางครั้ง รวมทั้งเรื่องซุบซิบเกี่ยวกับหัวหน้าบาทหลวงและเจ้าหน้าที่เทคนิค
ในห้องแล็บ ตลอดที่ฉันนึกอยากส่งข้อความหาเอลลาตอนนี้ว่า “เธอต้อง
ไม่เชื่อแน่ว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ขอนั่งด้วยได้ไหมครับ” เกิดจากวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของ
ฉันถาม

“ได้สิคะ” ฉันทำหน้าตาให้ดูรับแขก

เกิดเป็นตัวอย่างที่ดีของนักเรียนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ดูภายนอก
แล้วระบุได้ยากกว่าเขาเรียนอะไร เขาโกนหัว มีรอยสัก และดูน่าจะลงเรียน
วิชา “ความรู้เบื้องต้นในการแกะสลักไม้” มากกว่า หรืออาจเป็นหลักสูตร
“เปิดโลกการทำเครื่องปั้นดินเผาญี่ปุ่น” เมื่อวานนี้เขาเสนอไอเดียดี ๆ
สองสามเรื่อง โชคดีที่เขาดูไม่ได้อยากพูดถึงงานที่กำลังเขียนอยู่

“เมื่อวานนี้ผมสนุกมาก” เขาแกะห่อขนมปังกรอบแบบที่มักวางไว้
ที่ห้องพักในโรงแรม

“ดีจังค่ะ” ฉันกล่าว

“เรื่องผีเรื่องนั้น ผมนึกถึงมันทั้งคืนเลยล่ะ”

“มันดีใช่ไหมล่ะ อาร์.เอ็ม. ฮอลแลนด์ไม่ใช่นักเขียนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
ก็จริง แต่เขารู้ดีว่าจะทำให้คนกลัวได้อย่างไร”

“จริงหรือเปล่าครับที่เขาเคยอยู่ที่นั่นในตึกนั้นะ”

“จริงค่ะ เขาอาศัยอยู่ที่นั่นจนถึงปี 1902 ห้องนอนอยู่ชั้นเดียวกับ
ห้องที่เราเรียนเมื่อวาน ส่วนห้องทำงานของเขาอยู่ในห้องใต้หลังคา”

“ตอนนี้ที่นี่เป็นโรงเรียนแล้วใช่ไหมครับ”

“ค่ะ เป็นโรงเรียนมัธยมชื่อทัลการ์ทไฮ พอฮอลแลนด์เสียชีวิต
อาคารหลังนี้ก็กลายเป็นโรงเรียนประจำ แล้วก็เปลี่ยนเป็นโรงเรียนสาย
วิชาการ จากนั้นก็เป็นโรงเรียนที่เปิดรับเด็กทุกคนในยุคเจ็ดศูนย์”

“แล้วคุณก็สอนที่นี่ใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ”

“คุณเล่าเรื่องนั้นให้นักเรียนของคุณฟังหรือเปล่า เรื่อง
เดอะสเตอร์นเจอร์”

“ไม่ค่ะ วิชาฮอลแลนด์ไม่ได้อยู่ในหลักสูตร ตอนนี้เรายังเรียน
เรื่องออฟไมท์เอนด์เม้นกับเรื่องเดอะรีเมนส์ออฟเดอะเดย์อยู่ค่ะ ฉันเคย
จัดกลุ่มเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้นักเรียนที่จะสอบจบมัธยม บางครั้งฉันก็สอน
เรื่องเดอะสเตอร์นเจอร์”

“พวกเขาต้องฝันร้ายแน่”

“ไม่นะ พวกเขาชอบมาก วัยรุ่นมักชอบเรื่องผี”

“ผมก็ชอบ” เขายังมองเห็นรถไฟนอวดฟันทองสองซี่ “ที่นี่ให้ความรู้สึก
แปลก ๆ พนันได้เลยว่าต้องมีผีสิงแน่”

“มีเรื่องเล่าอยู่สองสามเรื่องนะค่ะ ว่ากันว่าผีผู้หญิงตกลงมาจาก
ชั้นบนสุด บางคนบอกว่าเธอคือภรรยาของฮอลแลนด์หรือแม่ก็ลูกสาว
ของเขา นักเรียนบอกว่าเห็นผู้หญิงใส่ชุดนอนสีขาวลอยลงมาตามชั้นบันได
หรือบางครั้งก็เหมือนจะเห็นร่างที่ตกลงมาอยู่แวบ ๆ ที่ทางตา ดูเหมือนว่า
จะยังมีคราบเลือดอยู่ตรงนอกห้องทำงานของอาจารย์ใหญ่ค่ะ”

“เหมาะเหม็งอะไรขนาดนั้น”

“อ้อ๊ย เขาเป็นคนหนุ่มทันสมัย ไม่ได้หัวคร่ำครึเลยสักนิด”

“น่าเสียดายจริง”

เทิดเอาขนมปังกรอบจุ่มลงในชา แต่มันเป็นขนมปังกรอบแบบที่ไม่ควรจุ่มของเหลว ครึ่งชิ้นเลยหลุดลงไปในชา “เข้านี้หัวข้ออะไรครับ” เขากถาม “เมื่อวานผมทิ้งตารางเรียนไว้ในห้องนะ”

“การสร้างตัวละครให้เป็นที่จดจำค่ะ” ฉันตอบ “ตอนบ่ายเป็นเรื่องราวเวลาและสถานที่ แล้วก็กลับบ้าน ขอโทษนะคะ ฉันต้องไปเตรียมตัวแล้ว”

ฉันขึ้นไปห้องเรียนเพื่อเตรียมทุกอย่างให้พร้อม แต่พอไปถึงฉันกลับทำได้แค่นั่งอยู่ที่โต๊ะ เอาหัวซุกฝ่ามือ ให้ตายเถอะ ฉันจะผ่านวันนี้ไปได้ยังไง

ฉันกับเอลลาเจอกันครั้งแรกตอนที่เรามาสมัครที่โรงเรียนทัลการ์ทไฮเมื่อห้าปีก่อน ริทักทายเรา เราทำตัวสบาย ๆ ทั้งที่หนึ่งในสามของครูที่ภาควิชาพากันลาออกเมื่อสิ้นสุดภาคการศึกษาช่วงฤดูร้อน และมีเวลาสองสามเดือนในการหาครูสอนภาษาอังกฤษสองคนที่พอมีประสบการณ์ เมื่อฉันดูในไดอารี่เพื่อหาบันทึกความรู้สึกที่มีต่อริทตอนเจอกันครั้งแรกแต่ฉันบรรยายไว้จิตขีดเหลือเกิน *สูง ผอม สภาพดูไม่ได้* ริทเป็นคนประเภทที่เสน่ห์ของเขา...เอ่อ ถ้าเขามีนะนะ เสน่ห์ของเขาจะค่อย ๆ คืบคลานเข้ามาถึงเราได้ในที่สุด

“นี่เป็นภาควิชาที่ฉันมีชีวิตรักมาก” เขาบอกขณะพาเราเดินชม “และโรงเรียนนี้ก็ยอดเยี่ยม มีความหลากหลายและพลังงานล้นเหลือ”

ตอนนั้นพวกเราเข้าใจแล้วว่า มีตำแหน่งว่างสองตำแหน่งและเราไม่ใช่คู่แข่งกัน เราเหลือบมองกันและต่างก็รู้ว่า *มีชีวิตรัก* นั้นหมายถึงอะไร ตอนนั้นโรงเรียนนี้ใกล้จะปิดตัวลงเต็มที แคมเปญจะถูกประเมินว่า *ต้องปรับปรุง* ตอนนั้นเมแกน วิลเลียมส์ อาจารย์ใหญ่คนเก่ายังเกาะเก้าอี้อยู่ แต่เธอโดนปลดหลังจากนั้นสองปี โทนี สวิตแมนถูกส่งมากอบกู้สถานการณ์จากโรงเรียนอีกแห่ง เรามีประสบการณ์ในการสอนเพียงสิบปี แต่ตอนนี้โรงเรียนนี้ถูกประเมินว่า *ดี*

เอลลากับฉันแลกเปลี่ยนความเห็นกันในห้องพักอาจารย์ เป็นพื้นที่ แสนหอเหี่ยวในตึกใหม่ซึ่งมีโพสต้อิทธิพร้อมข้อความแฝงคำสั่งเปะไว้ทั่ว อุปกรณ์ต่าง ๆ “ช่วยเก็บจานชามออกจากเครื่องล้างจานด้วย จะให้ฉัน ทำทุกครั้งเลยไม่ได้นะ!!” เราโดนทิ้งไว้กับกาแฟและขนมปังกรอบจานหนึ่ง ระหว่างที่ *คณะลูกขุน* ตัดสินใจกัน เราต่างก็รู้ว่าจะได้งาน ทุกอย่างดูน่าเบื่อน้อยลงเป็นกองเพราะผู้หญิงที่นั่งตรงข้ามฉัน เธอมีผมสีบลอนด์ยาวสลวย จมูกโด่งเป็นสัน ไม่ได้สวยสะกดแต่มีเสน่ห์มาก ฉันมารู้ทีหลังว่าเอลลา เป็นแฟนตัวยงของนักเขียนอย่างเจน ออสเตน เธอมองว่าตัวเองเหมือน อลิซาเบธ เบนเน็ต ตัวละครเอกในเรื่อง *ไพร์ด แอนด์ เพรจูดิส* ของนักเขียนผู้นี้ แต่สำหรับฉันแล้วเธอเป็นเอ็มม่า นางเอกจากเรื่อง *เอ็มม่า* มาตลอด

“ทำไมเธอถึงอยากมาอยู่ที่นี่ล่ะ” เอลลาถามขณะคนชาด้วยปากกา

“ฉันเพิ่งหย่าล่ะ” ฉันตอบ “ฉันอยากย้ายออกจากลอนดอน ฉันมี ลูกสาววัยสิบขวบ เลยคิดว่าคงจะดีถ้าลูกได้มาอยู่แถบชนบท แล้วก็ใกล้ ทะเลด้วย”

โรงเรียนนี้ตั้งอยู่ในเทศมณฑลเวสต์ซัสเซกซ์ ซึ่งห่างจากแขวง ชอร์รัม-บาย-ซีเพียงสิบห้า นาที และห่างจากซีเชสเตอร์ครึ่งชั่วโมงในวันที่ อากาศปลอดโปร่ง ริกกับโทนีพูดเรื่องนี้เยอะมาก ฉันพยายามมีสมาธิกับการขับรถไปในพื้นที่ชนบทอันเขียวชอุ่ม ไม่ใช่กับห้องเรียนศิลปะที่มีหน้าตาต่าง แตก ๆ และลานสี่เหลี่ยมอันหอเหี่ยว ที่ซึ่งต้นหมากรากไม้ตายเพราะลม ที่มีเกลือบปนอยู่

“ฉันก็ย้ายมาจากที่อื่นเหมือนกัน” เอลลาบอก “ฉันสอนอยู่ที่เวลส์ แต่แอบคบกับหัวหน้าภาควิชา ไม่ใช่ความคิดที่ดีเท่าไร”

จำได้ว่าตอนนั้นฉันทั้งซาบซึ้งแล้วก็ช็อกนิดหน่อยที่เธอเล่าความลับ ตั้งแต่เพิ่งได้รู้จักกัน

“ฉันนึกภาพตัวเองคบกับริกไม่ออกเลย” ฉันว่า “เขาดูเหมือนหุ่น โล่กาจะตายไป”